

Etuvald maad et umbroohhi saaks lämmatud,
ja seme woiks juurduda. Nouan siis
tagga kas ehet minnogi süddames alles sõti
ehet umbroohto ollemas. Sedda siis puan
ärrakitskuda ja teist harrida et Jummalal
viijoke woiks kaswada ja figgida.

Wahhest jálle pannen omma villetsust
toue mürristamisse arrolisseks. Kül aia-
wad mustad, kolledad pilwed ülles, ja
ähwardawad hirmo; agga tagga järrele fos-
sutab vihmoke maad ja jahbutab ilmokest;
ning siis mõtlen: Kui üllejänud, paistab
pâike jálle! Wata nenda ma arwan iissi-
ennast ja omma ello pöllotöö sarnatseks.
Kas pösd tohhib kündja wasto õölda: Mis
sa teed?

Agga kes on so pöllö perremees ja harria?
Lüssis Otto weel?

Kes muud, wastas Hans, kui Sesam-
ma kes lund annab kui willa ja hallad mah-
hakulwab kui tuhka; kes rohkeste waud
fastab ja vihmapiiskadega maad sullaks

teeb; (Laul. 147, 8. 16; 65, 11.) ja kes
omma páwapaistega pölliud ja farjamaad
fossutab. — Kedda Isand armas-
tab sellele annab temma hirmo. Ebr.
12, 6.

3. Adam ja Kerub.

Adam oli hakanud ommale pöldo har-
rima ja rohhoaeda walmistama, tais wil-
jakandjaid puid ja sõdawaid rohtusid. Wil-
japead laenetasid temma wáljal, ja hul-
gasid õhta páwapaistes, ja puud ollid tais
õiesid ja fallist wilja. Innimesse sou is'a
oli omma naese lastega keige se páwa tööd
teinud; ning kui õhto kättejoudis puhkasid
neimmad mäekünka peál ja waatsid pöollo illo
ja áhhaivalge au. — Siis astus Edeni
aia hoidja Kerub kesk nende sekla; agga le-
gitsev moõk ei olnud temma rääs, ning
temma pastenäggo olili sahke. Temma ter-
retas neid heldeste ja luttes: Waa'ke! Ei
ka ñna kül Ma ennam isseeninesest wilja nen-